

1

«Пандемоніум»

— Та ти, певно, жартуєш, — викидайло склав руки на широких грудях, похитав виголоною головою і поглянув на хлопця в червоній куртці з блискавкою. — Із цією штукою всередину не можна.

З пів сотні підлітків, що вишикувалися біля клубу «Пандемоніум», нахилилися вперед, підслуховуючи розмову. Щоб потрапити до клубу, куди пускали людей будь-якого віку, чекати доводилося довгенько, особливо в неділю, а в черзі завжди нічого цікавого не відбувалося. Охоронці лютували й ладні були миттю накинутися на кожного, хто, як їм здавалося, міг би зчинити колотнечу. П'ятнадцятирічна Клері Фрей, що чекала разом зі своїм найкращим другом Саймоном, як і всі, нашорошила вуха, сподіваючись хоч на яесь пожвавлення.

— Ой, та годі, — хлопець підняв штукенцію — щось схоже на дерев'яну палицю, загострену з одного боку, — над головою. — Це частина мого костюма.

Викидайло здійняв брову:

— Це ж якого?

Хлопець вишкірив зуби. Клері подумала, що він має цілком нормальний вигляд як на «Пандемоніум»: фарбоване

в синій електрик волосся стирчало навколо голови, наче мацаки наляканого восьминога, проте на обличчі він не мав жодних тату, а з вух чи губ не звисав важкий металевий пірсинг.

— Я мисливець на вампірів, — він натиснув на дерев'яну штуку, і та зігнулася легко, наче стеблина. — Підробка. Поліуретан. Бачиш?

Клері зауважила, що великі хлопцеві очі сяяли аж надто яскравою зеленню — то був відтінок антифрису й весняної трави. Певно, кольорові контактні лінзи.

Зненацька втративши інтерес, викидайло знизав плечима:

— Та начхати. Заходь.

Хлопець прошмигнув повз охоронця спритно, як вуж. Клері сподобалось, як легко він випростав плечі й трусонув волоссям. Для таких, як він, її мама мала окреме слово — *безтурботний*.

— По-твоєму, він симпатичний, — смиренно зауважив Саймон. — Правда ж?

Клері штрикнула його ліктем під ребра, проте змовчала.

Усередині клубу наповнював дим від сухого льоду. Кольорові спалахи мерехтіли танцмайданчиком, перетворюючи його на строкатий дивокрай синіх, кислотно-зелених, яскраво-рожевих і золотих барв.

Хлопець у червоній куртці погладив довгий і гострий як бритва клинок, який стискав у руках. На його губах заграла небала усмішка. Так просто: дрібка маскувальних чарів на лезо — і воно здається геть безпечним. Ще дрібка чарів на очі — і щойно викидайло глянув на нього, як потрапив у пастку. Звісно, він, мабуть, зміг би пройти й без усієї цієї мороки, але ж так веселіше — дурити сьогосвітців, чаклувати просто

в них перед носом, а тоді насолоджуватися порожніми поглядами на їхніх овечих обличчях.

Не те щоб від людей не було жодної користі. Зелені очі юнака розглядали танцмайданчик, де між густими стовпами диму з'являлися і зникали струнки тіла, вбрані в клаптики шовку й чорної шкіри: сьогосвітці танцювали. Майоріло довге волосся дівчат, хлопці ритмічно вигойдували обтягнутими шкірою стегнами, піт блищав на голих тілах. З них так і мляла життєва сила: її хвилі сповнювали його п'яним запамороченням. Губи юнака скривилися. Сьогосвітці й не знають, як їм пощастило. Не знають, як це: животіти в мертвому світі, де мляве сонце висить у небі, наче зотліла жарина. Їхні життя палахкотять яскраво, наче полум'я свічки, й так само гаснуть — від найлегшого подиху.

Стиснувши рукою клинок, хлопець уже рушив на танцмайданчик, аж раптом із натовпу танцюристів вийшла дівчина й попрямувала просто до нього. Юнак поглянув на незнайомку. Красива, як на людину: довге темно-чорнильне волосся, вугільно-чорні очі. Біла сукня до п'ят — жінки носили таке в часи, коли світ ще був молодим. Мереживні рукави огортали її тонкі руки. Навколо ший — товстий срібний ланцюжок з багряним кулоном завбільшки з дитячий кулак. Примруживши очі, юнак миттю збагнув, що камінь справжній — справжній і коштовний. Рот хлопця наповнився слиною, коли дівчина підійшла ближче. Життєва енергія струменіла з неї, наче кров із відкритої рани. Проминаючи його, вона всміхнулась і поманила поглядом. Він розвернувся, щоб піти за нею, вже смакуючи примарний попіл її смерті на своїх вустах.

Це завжди було легко. Він уже відчував, як сила її минулого життя стугонить у його венах. Люди такі дурні. Мати

щось таке коштовне — і зовсім його не цінувати. Вони марнували життя на гроші, пакетики з порошком, звабливі усмішки незнайомих. Дівчина скидалась на блідого привида, що тонує у барвистому димі. Сягнувши стіни, вона розвернулася, провела рукою по спідниці й трохи підняла її, всміхаючись юнакові. Під спідницею виднілися високі чоботи до стегна.

Юнак повільно рушив до дівчини: від близькості йому аж поколювало шкіру. Тепер незнайомка вже не здавалася такою бездоганною: під очима розмазалася туш, а спітніле волосся прилипло до ший. Він нюхом відчував її смертність, солодкий запах розкладання. «Ось і попалася», — подумав він.

Прохолодна посмішка торкнулася її вуст. Дівчина відійшла вбік, і юнак побачив, що вона стояла спиною до зачинених дверей. На них було нашкрябано червоною фарбою: «СКЛАД. ВХІД ЗАБОРОНЕНО». Вона потягнулася до ручки, повернула її та зникла всередині. Хлопець мигцем побачив складені коробки та сплутані драти. Комора. Озирнувся — ніхто не дивиться. Навіть краще, якщо вона хоче усамітнитися.

Він прослизнув до кімнати за нею, не знаючи, що за ним стежать.

— Нічогенька музика, — мовив Саймон, — скажи?

Клері не відповіла. Вони танцювали чи принаймні намагалися — похитувалися вперед-назад, вряди-годи нахилившись додолу, ніби один із них загубив контактну лінзу, — між групкою хлопців-підлітків у корсетах кольору металік і молодістю парою, які так пристрасно воркували одне з одним японською, аж їхні накладні кольорові пасма переплелися між собою, мов ліани. Хлопець із сережкою в губі й напліч-

ником у формі плюшевого ведмедика роздавав безплатні таблетки трав'яного «екстазі», його штани-парашути тріпотіли від подиху вітряного генератора. Клері не звертала особливої уваги на близьке оточення, бо прикипіла поглядом до синьоволосого хлопця, який балачками проклав собі шлях до клубу. Він блукав натовпом, ніби щось шукав. Дещо в його рухах здалося їй знайомим...

— Я, наприклад, — продовжував Саймон, — отримую величезне задоволення.

Оце вже навряд. Саймон, як завжди, стирчав у клубі, наче біла ворона, вбраний у джинси й стару футболку з написом «Зроблено в Брукліні» на грудях. Його свіжовимите волосся мало темно-каштановий, а не зелений чи рожевий колір, а на кінчику носа криво сиділи окуляри. Мав такий вигляд, ніби не до сил п'їтьми хотів долучитися, а зібрався в шаховий гурток.

— Угу.

Клері чудово розуміла, що Саймон прийшов у «Пандемоніум» тільки тому, що їй тут подобалось, а сам він нудьгував. Вона не могла б сказати напевно, що їй тут подобається: може, одяг і музика, які неначе вийшли зі снів, а може, просто чужі життя, не такі нудні, як її власне. Адже вона навіть соромилася заговорити з кимось, окрім Саймона.

Синьоволосий юнак зійшов із танцмайданчика. Він здався трохи розгубленим, ніби не знайшов того, кого шукав. Клері замислилась: а що було б, якби вона підійшла й познайомилася, запропонувала показати йому все навколо. Мабуть, він просто здивовано зиркнув би на неї. А може, він також соромиться. Може, він почувався б щасливим і вдячним, але намагався б цього не показувати, як заведено у хлопців, та вона б зрозуміла. Може...

Синьоволосий хлопець раптом виструнчився, неначе мисливський пес, що натрапив на слід. Клері простежила за його поглядом і побачила дівчину в білій сукні.

«Ну що ж, — подумала Клері, намагаючись не почуватися, немов здута повітряна кулька. — Гадаю, це все». Дівчина була неймовірною, Клері не відмовилася б намалювати таку: висока, струнка, як стеблина, з водоспадом чорного волосся. Навіть з такої відстані Клері бачила червоний кулон на її шиї. Він пульсував у світлі танцмайданчика, наче відкрите серце.

— По-моєму, — не вгавав Саймон, — сьогодні диджей Кашан абсолютно дивовижний. А тобі як?

Клері закотила очі й промовчала. Вона добре знала, що Саймон ненавидить транс. Клері не могла відвести очей від дівчини в білій сукні. Посеред диму, п'їтьми й штучного туману та світла сукня сяяла, наче маяк. Не дивно, що синьоволосий хлопець ішов за нею, ніби заворожений, і не помічав нічого навколо себе — навіть двох темних постатей, що мало не наступали йому на п'яти, пробираючись крізь натовп.

Клері перестала танцювати й придивилася. Вона бачила, що ті двоє — високі хлопці, вбрані в чорне. Дівчина не могла сказати напевно, чому вирішила, ніби ці юнаки стежать за синьоволосим, але знала, що так і є. Вона зрозуміла це з того, як вони йдуть за ним назирці, як обачно пильнують і обережно скрадаються. У її грудях розцвіла маленька квітка неспокою.

— До речі, — додав Саймон, — хотів сказати, що останнім часом вдягаю жіночий одяг. А ще — сплю з твоєю мамою. Подумав, тобі варто знати.

Дівчина в білому дісталася до стіни й відчинила двері з написом «ВХІД ЗАБОРОНЕНО». Поманила за собою синьоволосого хлопця, а тоді вони разом прослизнули всере-

дину. Звісно, Клері й раніше таке бачила — парочки часто зникають у темних закутках клубу пообійматися, — але за цими двома стежили. Вельми дивно.

Вона підвелася навшпиньки, намагаючись визирнути понад натовпом. Двоє хлопців спинилися біля дверей — перемовитися. Один білявий, інший — чорнявий. Білявий дістав з куртки довгий гострий предмет, що блиснув у мерехтливому світлі. Ніж.

— Саймоне! — вигукнула Клері, схопивши друга за руку.

— Що? — стривожився хлопець. — Знаєш, насправді я не сплю з твоєю мамою. Просто намагався привернути твою увагу. Хоча, звісно, твоя мама — дуже приваблива для свого віку жінка.

— Бачиш отих хлопців? — вона гарячково тицяла пальцем, ледь не зачепивши фігуристу темношкіру дівчину, яка танцювала поруч і тепер кидала на Клері злі погляди. — Вибач, вибач! — Клері знову повернулася до Саймона. — Бачиш ось там двох хлопців? Біля дверей?

Саймон примружився, а тоді низав плечима.

— Я нічого не бачу.

— Їх двоє. Вони переслідують синьоволосого...

— Того, що здався тобі симпатичним?

— Так, але не в тому річ. Білявий витягнув ножа.

— Ти впевнена? — Саймон придивився пильніше й похитав головою. — Я все одно нікого не бачу.

— Впевнена.

Саймон враз діловито випростався.

— Я покличу охорону. А ти лишайся тут.

Він пішов, проштовхуючись крізь натовп.

Клері повернулася саме вчасно, щоб побачити, як білявець прослизнув за двері з написом «ВХІД ЗАБОРОНЕНО»,

а брюнет — одразу за ним. Вона роззирнулася; Саймон досі намагався проштовхатися крізь танцмайданчик, але поки без особливого успіху. Навіть якщо вона зараз закричить, ніхто не почує, а доки Саймон повернеться, *уже* може трапитися щось жахливе. Боляче закусивши нижню губу, Клері взялася пробиратися крізь натовп.

— Як тебе звати?

Дівчина озирнулася й усміхнулася. Крізь високі, загратовані й запилюжені вікна до комори проникало бліде світло. Підлогу захаращували мотки електричних кабелів, рештки розбитих дискокуль і використані банки з-під фарби.

— Ізабель.

— Гарне ім'я.

Він рушив до неї, обережно ступаючи поміж кабелями — раптом котрийсь із них досі під напругою. У блідому світлі дівчина здавалася напівпрозорою, безбарвною і загорнутою в біле, наче янгол. Як приємно буде довести її до падіння...

— Я тебе тут раніше не бачив.

— Запитуєш, чи часто я тут буваю? — вона захихотіла, прикриваючи рот долонею.

Її зап'ястя прикрашав химерний браслет, що виднівся з-під рукава сукні. Та варто було хлопцеві підійти ближче, як він побачив, що то не браслет, а викарбуваний на шкірі візерунок, матриця звивистих ліній. Хлопець заляк.

— Ти... — закінчити він не встиг.

Ізабель блискавично кинулася вперед, б'ючи його відкритою долонею в груди, і від того удару хлопець гепнувся б додолу, важко дихаючи, якби був людиною. Натомість він заточився назад. Тепер у руці дівчини дещо з'явилось: змістий батіг, що замерхтів золотом, коли вона опустила його до-